

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ύψουν κι' εικοστών μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνῆκόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τοῦ Φλεβάρη δεκαέξι,
καὶ τί καλὸ θὰ τρέξει.

Χίλια διακόσα σαρανταέξι,
ποῖός τὸ Γαῖτάνι θὰ τὸ ξεμπλέξει;

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Π. — Μὲ κάνει νὰ γελῶ πολὺ
'Απορηῆς ἡμέρα...
τοῦ Καρναβάλου, Φασουλῆ,
Κυριακὴ δευτέρα.

Καλῶς 'στον τὸν Καρνάβαλο,
ποῦ' πρόβαλε κι' ἐκεῖνος
ἐρείπιο, σαράβαλο,
κι' ἔγινε τόσος θρῆνος.

'Ερχεται μέσα' στη φωτιὰ
μὲ μούρη κεχειμπάρι,
καὶ μὲ κατεβασμέν' αὐτιὰ
καὶ θλιβερὸ τροπάρι.

Καμμιά γιὰ τοῦτον τελετή,
κανεὶς γιὰ τοῦτον κρότος,
μήτε τοῦ ρίχνει κομφετί
κανένας Πιερότος.

'Εφέτος σ' ἀπηνήθησαν
ὅλοι, Καρνάβαλέ μου,
καὶ δὲν ἐσυγκινήθησαν
σὰν κι' ἄλλοτε, τρελλέ μου.

Μόνο καμπὸς ἠθέλησαν σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
νὰ κάνουν τὸν φιλάνθρωπο μὲ μασκαροχοροὺς,
μὰ δὲν εὐρῆκε βοηθὸν ἢ δρᾶσις τῶν κανένα
κι' ὅλ' ἡ φιλανθρωπία τῶν ἐπῆγε' στὰ χαμένα.

Κοῖμα ποῦ δὲν τοὺς ἄφησαν κι' αὐτοὺς, Καρνάβαλέ μου,
νὰ δείξουν πάθος φλογερό,
καὶ μ' ἕνα μασκαροχορὸ
νὰ βοηθήσουν μαχητὰς τοῦ τρέχοντος πολέμου.

Φιλοπατρία φλογερά
σκληρῶς παρεξηγήθη,
κι' ἔτσι κανένας, μασκαρᾶ,
χορὸς δὲν ἐνηργήθη.

Κοῖμα ποῦ δὲν ἐχόρεψαν καμπόσοι Κουραμπιέδες
νὰ στείλουν ἔρανον ἐκεῖ,
ποῦ μάχονται καρτερικοὶ
τόσοι γενναῖοι παῖδες.

Κοῖμα ποῦ δὲν ἐχόρεψαν καὶ μερικαῖς Σιλφίδες
μὲ πατριώτας χορευτὰς
ν' ἀνακουφίσουν μαχητὰς,
ὁποῦ χορεύουν γύρω τῶν Σατανικαῖς ὀβίδες.

Κοῖμα ποῦ δὲν μᾶς ἄφησαν' λιγάκι νὰ πηδήσωμε
μέσα σὲ τούταις τῆς φωτιαῖς,
καὶ μὲ σπιθόβολαις ματριάς
τὰ κάλλη τῶν χορευτριῶν νὰ καταβομβαρδίσωμε.

Κοῖμα, ποῦ στέκουν ἀδρανῇ
χορευτικὰ ποδάρια,
μήτ' ἔρανος δὲν θὰ γενῇ
γιὰ τόσα παλληκάρια.

Τέτοιος χορὸς ἀληθινὰ
γι' αὐτοὺς, ποῦ πέφτουν' στὰ βουνά,
θάταν εὐεργεσία
καὶ μιὰ σωστὴ θυσία.

Πόσο καλὸ τέτοιος χορὸς δὲν ἤθελε νὰ κάνη
σ' ἐκείνους, ὁποῦ μάχονται στὸ φοβερὸ Μπιζάνι.
Κι' ἐμᾶς θὰ διασκέδαζε μὲ τὰ τρελλοπηδήματα,
οὐχ ἦττον θ' ἀνεπτέρωνε κι' ἐκείνων τὰ φρονήματα.

Καὶ θά'λεγαν γιὰ μᾶς ἐδῶ πῶς δὲν τοὺς ἀνημονήσαμε,
ἀλλὰ πρὸς χάριν τῶν κι' ἐμεῖς
σὲ δρᾶσιν δόξης καὶ τιμῆς
τὰ πόδια μᾶς κινήσαμε.

Τώρα χάνουν τοὺς ἔράνους,
ποῦ μ' αὐτοὺς ἀληθινὰ

ὃ' ἀνεκούφιζαν βασάνους
κι' ἀπειράριθμα δεινά.

Μᾶς ἐχάλασαν τὰ πιάνα,
κι' ἦταν μὴ μεγάλη τρέλλα
νὰ μὴν κάνωμ' ἓνα μπάλιο.

Τώρα μὴτε κουραμάννα,
μὴτε μάλλινη φανέλα,
μὴτε τῶνα, μὴτε τᾶλλο,

Κλάψε, δύστυχη μητέρα...
τόσος ἐνθουσιασμός,
τόσος πατριωτισμός
πάει τώρα σ' τὸν ἀέρα.

Σὲ θρηνεῖ κι' ὁ Περικλῆτος
μὲ λυπητερὴ λαντέρνα,
ποῦ δὲν ἄφησαν ἐφέτος
χορευτῶν ν' ἀνάψῃ φτέρνα.

Β'.

Φ. — Τὸν Καρνάβαλο κι' ἐγὼ
σήμερα θρηνολογῶ
μὲ τοὺς ἄλλους γοερά.

Καὶ γογγύζω καὶ στενάζω
κι' ἀμασκάρευτος φωνάζω:
φτοῦ σου, πρωτομασκαρά.

Ὡ Καρνάβαλε τρελλέ,
πῶς δὲν ἄφησαν, καλέ,
χάριν τόσων μαχομένων ἓνας μπάλιος νὰ γενῇ;
πῶς γενναῖα δὲν ὑψώθη γιὰ χορὸ καμμιὰ φωνή;

Μέσα σὲ κακὸ μεγάλο,
ποῦ φρικτοὶ μᾶς σκιάζουν κρότοι,
δὲν ἀφίνουν ἓνα κι' ἄλλο
τῆς Ἀθήνας πατριώτη
μὲ στροβίλους νὰ συνδράμῃ
ὅσους πολεμοῦν ἐκεῖ
σὰν Τιτᾶνες μυθικοὶ
μὲ τὸν Γκέγκη, μὲ τὸν Τσάμη.

Λαχταροῦν ν' ἀνακουφίσουν μερικοὶ τοὺς μαχομένους
καὶ τοὺς μάρτυρας τοῦ γένους,
καὶ τὸ βοηθεῖν ἐκείνους τῶχουνε κρυφὴ χαρά των,
ἀλλὰ θέλουν καὶ συγχρόνως νὰ γλεντίσουν τὸν παρὰ των.

Κι' ὀλίγη διασκέδασις ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
εἶν' ἓνα βάλαμον πληγῶν καὶ πόνων, φίλτατέ μου.
Κι' ἐνῶ μακράν μας βρέμεται τοῦ κανονιοῦ βροντὴ
πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ κάνωμε κανέν' ἀπρὲς μιντί.

Κι' ἂν τὸ Μπιζάνι, βρὲ παιδιά,
γενναίως βομβαρδίζεται,
στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά
καὶ μὴν κακοκαρδίζετε.

Ἐμεῖς ἐδῶ καμμιὰ βροντὴ
καὶ κρότο δὲν ἀκοῦμε,
καὶ μὴτε βόγγους, γιαιωντῇ,
πολέμου δὲν γροικοῦμε.

Ἐδῶ περνοῦμε μὴ χαρά,
ἐβγήκε κι' ἥλιος φλογερός,
μὴτε πυραὶ, μὴτε πυρά,
μὴτε πεδία τοῦ πυρός.

Μήτε βροχῶν κατακλυσμοὶ
καὶ Τούρκων αἰφνιδισμοὶ
σαλεύουν τὸ μυαλό μας.

Λοιπὸν ἄς ἀποκρέψωμε,
κι' ἄς πιοῦμε κι' ἄς χορέψωμε
μὲ τὸν Καρνάβαλό μας.

Ἐμπρὸς, ἄς ξεφωνίζωμε, κατὰ παντὸς βαρβάρου,
ὅμως ἄς βγῇ τοῦλάχιστον ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου.
Θοιάμβους ἄς ὑμνήσωμεν καὶ τρόπαια ποικίλα,
ὅμως ἄς βγῇ τοῦλάχιστον στοὺς δρόμους ἡ γκαμήλα.
Ἄς ποῦμε: κάτω καθενὸς δεσποτισμοῦ φενάκη,
ὅμως ἄς βγῇ τοῦλάχιστον κανένα γαϊτανάκι.

Ἄς ρίχνουν Στόλοι καὶ Στρατοὶ
μύδρους, ὀβίδες, σφαίραις,
ἄς ρίχνωμε καὶ κομφετὶ
στῆς τρέλλας τῆς ἡμέρας.

Ἡ γῆ τῆς φρίκης, τοῦ πυρός,
ἄς γίνεται ρημάδι,
ὅμως ἄς γίνῃ καὶ χορὸς
τῆς Τυρρηνῆς τὸ βράδυ.

Ἐκεῖ νὰ τραυματίζονται μὲ πύρινα κομμάτια
κι' ἐδῶ μὲ χαρτοπόλεμο νὰ βγοῦν καμπόσα μάτια.

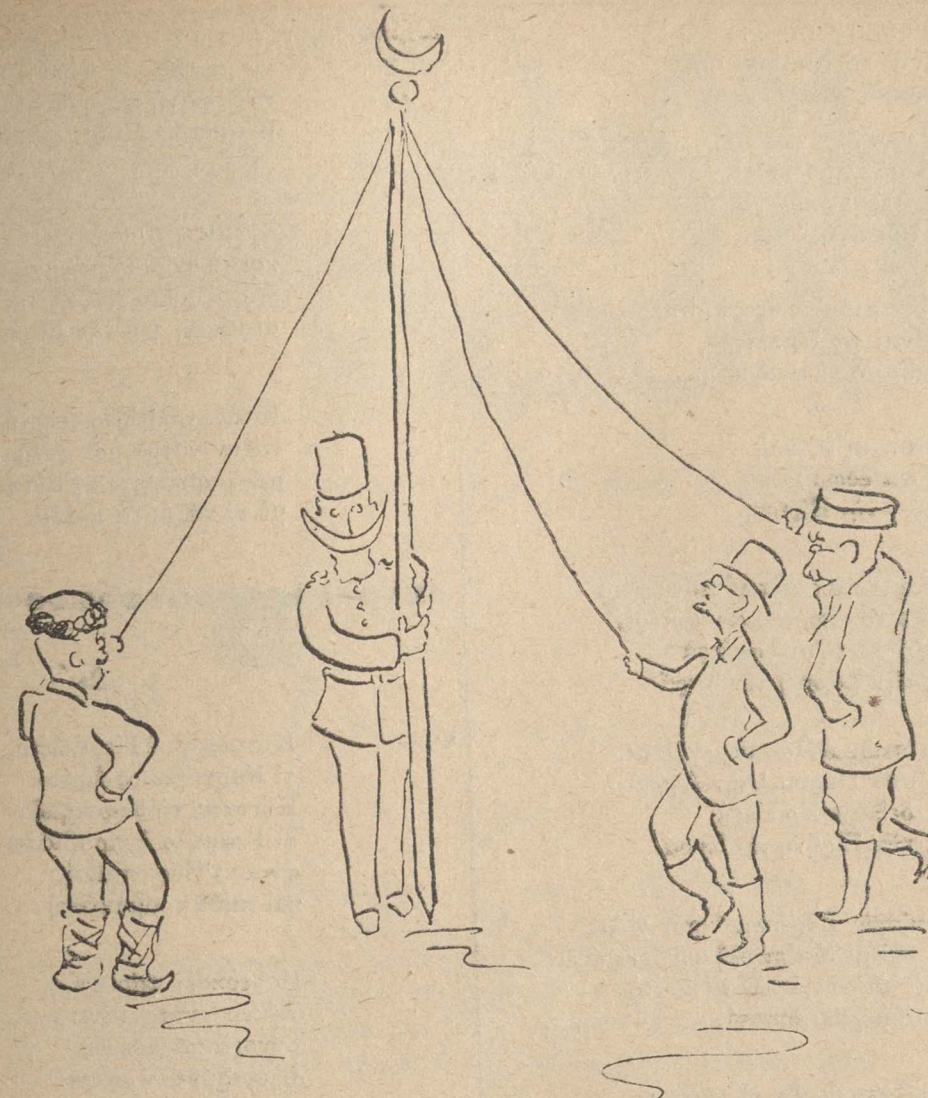
Ἄς γίνεταί καὶ μαρτυρὴ,
θανάτου πανηγύρι,
ἀλλ' ὅμως καὶ κρασοπουλεῖο
καὶ τόκα τὸ ποτήρι.

Ἐκεῖ νὰ ξεπαγώνουνε καὶ χέρια καὶ ποδάρια
κι' ἐδῶ μὲ μπάλους καὶ ματῆς ν' ἀνάβουν παλληκάρια.
Καὶ χαρτοπόλεμος δεινὸς
καὶ πόλεμος ἀληθινός,
καὶ κομφετὶ καὶ βόλια...
γελά σου, Πατρίδα δόλια.

Κάθε γλεντζῆς φιλόπατρις μὴ μάσκα νὰ φορέσῃ
καὶ τοῦ Σεφκὲτ τὸ φέσι,
μὰ κι' Ὀδάλισκῆς φερετζῆ σὰν τὸν Ἐμβέρ νὰ βάλῃ
φωνάζοντας: εὐὼν εὐὼι τὸ νέο Καρνάβαλι.

Ν' ἀνυμνηθοῦν ἡρωϊκῶς ἥρωες σκοτωμένοι
καὶ γίγαντες Ἑλληνικοί,
μὰ καὶ Παληάτσοι μερικοὶ
νὰ βγοῦν ἀλευρωμένοι.

Μὲ δάφνης κλώνους χλοερὸς
νὰ θριαμβεύουν σὲ χοροὺς
τὰ νέα φυντανάκια.

Μὲς στὸ Καρναβάλι τὸ πολεμικὸ
νὰ τὸ Γαϊτανάκι τὸ Βαλκανικὸ.

Νὰ βλέπῃς κι' Ἀρῆ τρομερό,
καὶ μέρα νύκτα στὸ φτερό
νὰ στέκουν εὐζωνάκια.

Νᾶναι καὶ πένθος καὶ χαρά,
νᾶναι τραγούδια καὶ πυρά,
νᾶναι μὲ γέλιο κλάμμα.

Νᾶναι θανάτου βογγητὸ
καὶ Καρνάβαλου χωρετὸ
καὶ μόμολα συνάμα.

Παντοῦ νὰ μαίνεται φωτιά,
νὰ βλέπῃς τὴν Ἀρβανιτιὰ
νὰ καίῃ καὶ νὰ σφάζῃ.

Κι' ὅταν πρὸς πόλεμον ὁρμῶ
νὰ βλέπω μπρὸς μου τὴν Μορμῶ
μὲ σκώμμα νὰ μορφάζῃ.

Αἵματος λίμνη νὰ κυλᾷ
κι' Ἀποκρηᾶς νὰ μοῦ γελᾷ
μαίμου κοκκινωδῶλα.

Νᾶναι παράξενος καιρὸς,
νᾶναι κηδεῖα καὶ χορὸς,
καὶ φύρην μίγδην ὅλα.

Π. —

Ἡ γλῶσσα σου παραλαλεῖ
μὲ λιμαδόρου μένος...
μοῦ φαίνεται, βρὲ Φασουλῇ,
πῶς εἶσαι μεθυσμένος.

Μὴν παύῃς ἄθλους νὰ μετροῦς
πολεμικοὺς, ξευδέκη,
καὶ τὸν Συμάχων ἡ τετράς
τὸ Γαϊτανάκι, πλέκει.

Ἀντιγχεῖ παιάνων μέλος,
βρέμεται κι' ἡ κλαπαδόρα...
καὶ τὸ πλέκει Βενιζέλος,
Γιέσσωφ, Πάσις, Τσερναγόρα.

Νὰ τὸ Γαϊτανάκι, νάτο...
πῶς τὸ πλέκουν τεχνικά,
φέρνει κόσμους ἄνω κάτω
καὶ τὸ σύμπαν ξεγκυκᾷ.

Πάνω φέσι, κάτω φέσι,
νάσου κι' ὁ Σεφκὲτ στὴ μέση,
βγήκε τὸν χορὸ νὰ σύρῃ.

Καὶ τὸ πλέκουνε μαζὶ
μὲ τὸν Τούρκο τὸν Γαζῆ,
τὸν Μαχμούτ τὸν Βεζύρη.

Νά τὸ Γαϊτανάκι, νάτο,
ποῦ μ' αὐτὸ τὸ Κομητάτο
τῆς Τουρκίας κηδεύεται.

Σὲ χορὸ μᾶς προσκαλεῖ,
καὶ τὸ μπλέξανε πολὺ,
ποῦ δὲν ξεμπερδεύεται.

Ὁ Χιῶμάν, παιδιά, κι' ἄς φέξῃ!..
καιρὸς εἶναι νὰ ξεμπλέξῃ
καὶ τὸν κόσμον νὰ φαιδρύνῃ.

Νάτο νάτο... κι' ὁ Χακῆ
τρέχει κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ γυρεύει τὴν Εἰρήνη.

Βαστώντας τὸ σπαθὶ τοῦ 'στὸνα χέρι
καὶ 'στ' ἄλλο του προτάσεων τεφτέρει,
ἐβγήκε κι' ὁ Χακῆ 'στὰ φανερά
ζητώντας τὴν Εἰρήνη τὴν Κυρά.

Πηγαίνει 'στὼν Αὐλῶν τὰ μεγαλεῖα,
πηγαίνει 'στὸ Παρίσι, 'στὴν Ἀγγλία,
πηγαίνει δεξιά κι' ἀριστερά
ζητώντας τὴν Εἰρήνη τὴν Κυρά.

Μὲ τοῦτον 'στὴν Εὐρώπῃ κάνουν χάσι,
μὲ Γκρέυ καὶ μὲ Μπέρτχολδ κουβεντιάζει,
καὶ λέει μὲς 'στ' αὐτὰ των τὸ καὶ τὸ
μὲ πόνο καὶ μεράκι δυνατό.

Τῶν νέων ὁρων βγάζει τὸ τεφτέρει,
ποῦ τὴν Εἰρήνη σίγουρα θὰ φέρῃ,
παρακαλεῖ μὲ πάθος, μὲ σεβντᾶ,
κι' ὁ Γκρέυ τοῦ φωνάζει: γκέλ μπουρντᾶ.

Μ' αὐτοὺς τοὺς νέους ὁρους, ποῦ προτείνει,
ὅλων ταῦτ' αὐτὰ κάνει τελατίνι,
κι' ἀκούει νὰ τοῦ λέν: Πινακωτή,
πέρασε κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μας ταῦτί.

Καὶ στέλλει 'στὸν Σεφκέτ γραφὴ μεγάλη
πῶς πῆγαν ὅλ' οἱ κόποι του χαλάλι.
Καὶ 'στὸν Σουλτάνο γράφει μὲ καλέμι:
τὴν ἔστρωσα μὲ πείσμα 'στὸ κυνήγι,
καὶ τώρα σοῦ τὴν φέρνω 'στὸ χαρέμι,
καὶ βάστα τὴν καλά νὰ μὴ σοῦ φύγῃ.

Νάτο νάτο τὸ Γαϊτάνι,
ποῦ μεγάλας φέστεις κάνει.
Ξεμπερδέψτε το πιά, ξεφωνίζον 'στὰ Βαλκάνια,
'στῆς Εὐρώπης τῆς Αὐλαῖς καὶ 'στῆς Πύλης τὰ Νιβάγια.

Ξεμπερδέψτε το πιά, νῆλθ' Εἰρήνης ἀγγελία,
καὶ ν' ἀρχίσουνε ξανά συζητήσεις 'στὴν Ἀγγλία,
καὶ νὰ λείψῃ κάθε φόβος νέων σάλων καὶ κινδύνων
κι' ὅλ' οἱ σύμμαχοι νὰ πάνε σὰν καὶ πρῶτα 'στὸ Λονδίνο,
καὶ σὲ σάλας Ἀνακτόρων τῆς ἀρίδης νὰ τεντώνουν,
νὰ τὰ λένε μὲ τὸν Γκρέυ, κι' ἐν χαρᾷ νὰ ξεφαντώνουν.

Ξεμπερδέψτε το πιά γιὰ νὰ λείψ' ἡ δυστυχία,
κι' ἡ νικῶσα Συμμαχία
'στὰ τσουμποῦσα νὰ τὸ στρώσῃ
κι' ἡ Τουρκία νὰ τὰ πληρώσῃ.

Ξεμπερδέψτε το πιά νὰ μὴν παίξω Καραῖσκο,
νὰ μὴν κρώξῃ τὸ κοράκι,
κι' ἄς φανῇ μ' ἐληῖς κλαδίσκο
κάτασπρο περιστεράκι.

Ἐφιάλτης μᾶς πιέζει
καὶ τὸ στῆθος μας βαρύνει..
ἓνα πλούσιο τραπέζι
στρώσετε γιὰ τὴν Εἰρήνη.

Καλῶς νῆλθ' ἡ λατρευτή..
νάτην νάτην, μᾶς γελά..
μᾶς μαρτύρησε κι' αὐτὴ
μὲ τὰ νάζια τὰ πολλὰ.

Φ. —

Κύτταξε, βρὲ Περικέτο,
τὶ Καρνάβαλος ἐφέτο.
Κύττα μὲ τὸ Καρναβάλι
τὶ Γκαμήλα ξεπροβάλλει
φίνα κι' Εὐρωπαϊκή,
καὶ πηδᾷ τρομακτική.

Πορτοκάλι ψάρεψε,
ὄχι κυρά νταρντάνα..
σύνορα παζάρεψε,
συμφερόντιον μάννα.

Κούνα τὴν ὑφήλιο,
χάβε κόταις πῆταις,
κάνε καὶ βασίλειο
γιὰ τοὺς Ἀρβανίταις.

Μοιρασιά νὰ κάνῃς τώρα
πέρνωντας τὸ μερδικό σου,
κι' ἄς φωνάζ' ἡ Τσερναγόρα
τοῦ Νικήτα: τὸν κακό σου.

Γιὰ συμφέροντ' ἄνισα
ἔχουν ὅλοι γοῖνα,
καὶ τὰ Δωδεκάνησα
χάψε τα κι' ἐκεῖνα.

Τὸ δικό σου μερδικό
κύτταξε, νταρντάνα..
ἦλθε κι' ἄλλος ἀπ' τὴν Κῶ,
ὄχι κυρά φαγάνα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νέον ξεῦγος Εὐρυδίκη, δεσποινὴς Ἀναγνωστίδη,
χαριτοβοῦνης ἀλήθεια καὶ τῶν χοριτσιῶν στολίδι,
κι' ὁ λαμπρὸς ὁ Παπαφράγκος, ὁ πολυφιλὴς ὁ Στάμος..
ἔγινε στὴν Γκράν Μπρετάνια πανηγυρικὸς ὁ γάμος.
κι' ὁ Ρωμῆος σ' αὐτοὺς εὐχέθη μὴ ζωὴ γεμάτη κρίνα
κι' ὁλαένα νὰ νομίζουν πῶς περνοῦν τὸν πρῶτον μῆνα.